

Jul på rulleskøjter

1994

– Det er sejt at være rå, sagde prokuristen. Det kræver sin mand at være ung med de helt unge.

Prokurist Marinus Martinussen sad og skuttede sig under sit skrivebord i bælgravende mørke og lod som om han ikke var hjemme.

Men det troede rødderne udenfor åbenbart ikke på. Småsten blev ved med at rasle mod ruderne. Og deres latter lød ekstra rå, fordi de flestes stemmer var i overgang.

De utaknemmelige skiderikker, tænkte prokuristen.

Hvorfor går de dog ikke hjem og ser 137. afsnit af Babewatch?

Hvad han dog ikke havde været igennem den sidste tid udelukkende for de lømlers skyld? Og hvad var takken? Nu sad han her som et såret dyr i sin hule. Hans kone fik nok for en uge siden og flyttede op til sønnen og svigerdatteren i Valby. Siden da havde han levet af rester fra fryseren. At vove sig uden for en dør for at købe ind var helt udelukket.

Netop nu stod det hele selvfølgelig på gloende pæle på hans arbejde i den mest hektiske periode af julehandlen. Men her sad den ellers så uundværlige prokurist til ingen verdens nytte. Han havde undskyldt sig med influenza. Havde det dog bare været det, der var i vejen.

Det begyndte på generalforsamlingen i Beboerforeningen. Nogen havde kritiseret foreningen for ikke at arrangere noget som helst, som de unge havde fornøjelse af. “Hvad med lissom at åbne op for at etablere nogle fest-situationer”, havde en pædagog foreslået.

“Men så skal forældrene inddrages og forholde sig”, sagde en anden pædagog. Ingen af de tilstedeværende forældre meldte sig.

“Jeg stiller mig til rådighed”, røg det ud af prokuristen. Han var parat til meget den aften, for formanden havde bekendtgjort, at hun ikke ville genvælges, så selve formandsposten var måske inden for rækkevidde.

Det viste sig at et par andre havde gjort et stort benarbejde for at få formandsposten. Det endte med, at et tårnhøjt helvede fra Carstengade fik den. Prokuristen måtte tage til takke med posten som anden revisorsuppleant. Du er jo så god til tal, havde de sagt.

Han skulle vise dem. Nu havde han påtaget sig opgaven at sætte noget i gang for de unge. Det ville han gøre. Med opbakning fra den unge generation ville han blive umulig at komme udenom ved næste års formandsvalg.

Allerede dagen efter generalforsamlingen gik han ud og købte sig et par sindssygt dyre rulleskøjter.

Han havde en plan. Han ville komme de unge i møde på deres egne præmisser.

Godt nok var han fyldt 60, og hans børn var for længst voksne, men selv et barn kan jo løbe på rulleskøjter – frejdig og uforsagt iførte han sig rulleskøjtestøvlerne og trillede forsigtigt ud på gulvet nede i kælderen. Det gjorde ondt. Da konen kom hjem, sad han og klagede sig – blå og gul over hele kroppen. Han sagde, at han var snublet på kældertrappen.

Dagen efter øvede han sig igen et par timer nede i kælderen. Selv om han havde både knæbeskyttere og albuebeskyttere, slog han sig alligevel gang på gang. Men han syntes selv, at han gjorde gode fremskridt. Det begyndte ligefrem at more ham. Hvis han fik fat i det rigtige kluns, ville han snart være klar til at rulle en tur ud i Humlebys gader sammen med rødderne.

Samme aften lykkedes det ham at fiske en plasticpose ud af UFF's container ved Vesterfælledvej. Den viste sig at indeholde lige det han drømte om – et par gamle joggingbukser, som var mindst fem numre for store.

Dagen efter brugte han temmelig mange penge på en alt for stor skjorte. På denne årstid måtte den jo nødvendigvis være godt fo-

for ikke at være for kold at løbe rundt i, og det måtte man jo betale for.

Der hørte en truckerkasket med skyggen drejet om i nakken til out-fittet, vidste han. Han havde sin gamle studenterhue.

Efter en uge, hvor han benyttede et hvert øjeblik, hvor konen ikke var hjemme, til træning i kælderens, følte han sig omsider parat til at rulle en tur ned ad Carstensgade.

Næste dag pjækkede han fra arbejde. Han valgte et tidspunkt, hvor kun dagplejemoderen midt i gaden var ude sammen med sine småroller. Iført hele udstyret kunne han dårligt nok kende sig selv. Men han tog alligevel solbriller på. Det sagde ham noget at sætte studenterhuen på hovedet. Det var i sin tid ikke lykkedes ham at få overtalt en eneste af klasse“kammeraterne“ til at skrive en autograf inde i huen. Der kom en lille hævnfølelse op i ham, da han med store stolte bogstaver skrev „Fuck“ på den, satte den på hovedet og drejede skyggen om i nakken.

Klamrende sig til gelænderet kom han ned ad trappen med rulleskøjterne på. Han åbnede forsigtigt gadedøren og så sig for. Der var ikke et øje på gaden. Han rullede hen til lågen uden at falde.

Beslutsomt åbnede han lågen og kom ud på fortovet helt ud på gaden. Han stødte fra og begyndte at rulle ned ad gaden. Carstensgade var mere ned ad bakke end han nogensinde før havde lagt mærke til, men det gik helt fint.

Ved det første bump gik han ned i knæ, og minsandten om ikke det lykkedes ham at komme op på bumpet uden at falde. Med let skrævede ben og bøjede knæ og dybt koncentreret kom han ned ad bumpet men nu var der fart på skøjterne. Det var berusende. Han stødte dristigt fra og klarede også det næste bump uden at falde. Han scorede ikke mange points for det kunstneriske indtryk, men det gik.

Da han nærmede sig udmundingen ved Vester Fælledvej følte han sig godt kørende. men så slog det ham pludselig at hans rulleskøjter ikke var forsynet med bremses, selv om de var rasende dyre.

Det eneste han havde at bremse med var røv og albuer. Heldigvis var der ham bekendt ingen, der så det, da han lå og rodede rundt på gaden. Knæ- og albuebeskyttere var ikke tilstrækkelige. Det ærgrede ham, at man ikke også kunne få en beskytter til den mest udsatte legemsdel.

Det gjorde ondt, og det tog en frygtelig tid, før han fik stavret sig hele vejen hjem igen.

Men han var alligevel nogenlunde tilfreds med sig selv, da han stod under den lindrende varme bruser. Han var kommet et stort skridt videre, syntes han.

Næste dag pjækkede han igen fra arbejde. Han faldt for et godt tilbud på en overdimensioneret brugt ghattoblaster.

Nu følte han sig efterhånden rustet til at møde de unge. Det lykkedes ham straks efter aftensmaden at overtale konen til at besøge deres søn og svigerdatter oppe i Valby. Hun kunne godt mærke, at det mere var for at slippe af med hende end, det var af bekymring for, hvordan det gik sønnen og svigerdatteren, når han var så ivrig efter at få hende ud af døren.

Da hun omsider var gået, stak han hovedet ud og så til sin tilfredshed, at næsten hele Humleby sad inden døre og zappede på Hybridnettet. Men ovre fra

Verners plads kunne han høre sprukne drengestemmer.

Gutterne er på gaden, tænkte han, og skyndte sig ned i kælderen for at klæde om. Han syntes selv, at han så rigtig sej ud. En af de svære detaljer var at have en tændt cigaret hængende i mundvigen. Han fattede ikke, hvordan franskmænd og Bogart-typer, der røg på den måde, undgik at få røg i øjnene.

Men nu skulle det være. Han fik bakset ghettoblasteren på plads under armen og fik kantet sig ud ad døren med rulleskøjterne på. Studenterhuen sad som den skulle med skyggen vendt bagud.

Han rullede langsomt og forsigtigt ned mod Verners plads. Lige i det han rundede hækken på hjørnet fik han held til at tænde ghettoblasteren. Den fik fuld skrue. Det kan nok være at de unge rødder fik øje på ham.

De så enormt glade ud allesammen.

Det slog ham, at de måske ligefrem grinede, men han kunne ikke høre noget for den kolossale larm fra hans spillemaskine.

En af rødderne kom rullende hen og rev ghettoblasteren fra ham og løb over mod legepladsen med den. Resten af flokken rullede lynhurtigt efter. I hele gaden var det blålige skær fra TV-apparaterne nu afløst af fuldt oplyste vinduer. Prokuristen klemte sig ind i hækken. Ingen så ham og kort efter var der igen kun blålys fra samtlige vinduer.

Han kom på benene og rullede over mod legepladsen.

Da han nåede frem, havde de slukket for ghettoblasteren. De sad bare og snakkede med hinanden.

Nu skal I høre - fik han indført - hængerøvene i Beboerforeningens bestyrelse er ikke med at på at arrangere en skid for sådan nogen som os. Men det skider jeg på. På fredag laver vi en fed, sej og rå julefest i Beboerhuset. Så skal der være rammasjang og Rockin' around The Christmas Tree. Hva' sir I så gutter?

Der fik han dem. Nu var de færdige med at grine.

Efter at have bommet alle hans smøger - hvad de var hjertens velkomne til, så slap han for at få røg i øjenene - sagde de OK mand!, vi kommer!

Det var en glad mand, der senere rullede ned ad Carstensgade. Der var livlig gang i snakken bag ham på legepladsen. De var i fuld gang med at lægge planer for, hvem de ville invitere med og sådan noget.

Ved også at pjække fra arbejde de næste par dage fik prokuristen tid til at male alle beboerhusets vægge og lofter over med sort maling. Der ville nok blive en del brokkeri i den del af bestyrelsen, der netop havde gået og malet det hele og fået renoveret køkkenet.

– Op i røven med de hængerøve, tænkte prokuristen. Nu gælder det om at få tag i ungdommen, og det gør man ikke med fimsede hvide vægge og gule toiletter. Og hvad skal de med et nyt køkken og en opvaskemaskine? Popkorn spiser man alligevel ikke med tallerken og kniv og gaffel.

Ingen opdagede, at alt i huset blev malet sort. Det havde prokuristen nu heller ikke regnet med. Man bliver sjældent forstyrret i Huset, når der er arbejde, der skal gøres, tænkte han.

Hans kone havde undret sig over de sorte malerpletter på hans tøj:

“I har selvfølgelig travlt med at pynte forretningen op til jul, men jeg troede ikke, at en prokurist skulle deltage i den slags”, sagde hun. “Og hvorfor sort maling? Det er jo ikke ligefrem julefarve”.

Om fredagen skulle det hele så pyntes op. Han fik sit rampone-rede plasticjuletræ hevet ned fra det øverste loft. Det så egentlig helt tjekket ud til det nye formål. Og automatikken virkede endnu. Træet drejede stadig på sin fod og spillede jingle bells. Lyden var sprød, og det knirkede fælt i mekanikken. Men pyt. Det er der ingen, der kan høre, når musikken spiller, tænkte prokuristen.

Han fik stillet juletræet op i Beboerhuset. Det blev ud over kulørte lamper kun pyntet med godteposer af pinkfarvet skinnende metalpapir.

Hvis nogen af rødderne rynker på næsen af godteposer. Så bare vent til de ser, hvad der er i dem, tænkte prokuristen glad.

Med de godteposer spillede han sin største trumf ud.

Det hele var klart allerede sidst på eftermiddagen.

Han fortalte sin kone, at han skulle til juletræsfeest for børnene i Humleby, da han klædte om efter aftenmaden. Hun gav udtryk for dyb skepsis, hun havde ikke set noget om nogen julefeest hverken i Nabo eller på opslag. "Der kommer ikke et øje", sagde hun.

"Der skal nok blive fuldt hus. Jeg har sørget for at få sat gang i jungletrommerne", svarede han.

"Hvorfor klæder du dig så ikke ud som julemand i stedet for", sagde konen. Hun brød sig tydeligvis ikke om hans outfit.

"Julemand - gider du lige", svarede han. "Julemænd er dybt yt", fastslog han og gik.

Han var spændt på, hvordan aftenen ville gå. Og på hvor mange, der kom? For et par år siden havde han arrangeret den ene sammenkomst i beboerhuset efter den anden op til jul, og der var ikke kommet nogen - hverken, børn eller voksne.

I Beboerhuset fandt han poserne med popkorn frem og tændte juletræet og ghattoblasteren. Han skruede op for fuld styrke. Det må være nok til at få rødderne frem fra hullerne, det her kan de høre helt ned i Den bare Ende.

Det virkede. Den ene efter den anden kom rullende ind. Og de gik omgående løs på fadene med popcorn og kasserne med cola.

Han fik dem med på at gå i gakkede gangarter rundt om juletræet.

Bortset fra den infernalske larm var han ligefrem ved at nyde det.

Det begyndte først at gå rigtig galt, da han viste rødderne, at nu måtte de godt hive godteposerne af træet.

Poserne var fyldt med smøger og små sprutflasker.

De større rødder scorede de mindstes godteposer. De mente ikke, det var noget for dem, og så smed de kort og kontant alle ud, der endnu ikke var fyldt 12. Det fandt de mindre rødder sig ikke uden videre i. De blev ved med at banke på døren og på ruderne.

Prokuristen blev lidt betænkelig, da han opdagede at nogen af de store unge havde vodkaflasker med i inderlommen. Og en hav-

de en pose tyrkisk peber-bolcher, som hun begyndte at knuse med en hammer.

Det var lige før, han nu følte sig enig med hende, der på generalforsamlingen havde snakket om, at forældrene burde inddrages. Ud på aftenen var huset efterhånden fyldt med højtråbende og ravende unger. Flere af dem blev syge og enkelte kastede op, før de nåede udenfor.

Nu syntes prokuristen slet ikke, det var sjovt mere, men det var som om, det overhovedet ikke betød noget som helst for dem, hvad han syntes eller ikke syntes. Han fik held til at snige sig ned i kælderen – uden at nogen lagde mærke til det. Der stod en masse gamle ølkasser, som han gemte sig bag. Han trængte til at være lidt alene.

Pludselig holdt larmen fra ghettoblasteren op, puh ha det lindrede. Han kunne så høre nogle mere voksne stemmer meget tydeligt. En ambulance-sirene fik stemmerne til at forstumme. Der havde været bomstille i en times tid efter at ambulancen var kørt igen, før han vovede sig frem fra sit gemmested og gik ovenpå. Der var ingen.

De vrede mødre og fædre havde åbenbart fået slæbt deres snotunger med hjem.

Da han kom hjem til konen, kiggede hun bistert på ham.

“Puh ha. Det er sejt at være rå”, sagde han.

“Hvis noget er råt, så skal det bare gennembankes, så bliver det mørkt”, svarede hun.

Men nu ville hun ellers godt vide, hvad i alverden der var foregået i beboerhuset. Og om han var klar over, at en pige var kørt til udpumpning, og at flere børn havde stået og brækket sig i forhaveerne nede omkring beboerhuset?

Dagen efter begyndte så balladen med de mindre børn, som var rasende over, at de var blevet smidt ud fra julefesten i Beboerhuset. Deres terror startede med, at de lagde hundelorte på hans dørtrin og smed småsten på hans vinduer. En hel flok havde forfulgt ham ned gennem Carstensgade og smidt alt muligt efter ham. Foræl-

og andre voksne så bare til den anden side. Hans kone fik hurtigt nok af den ballade. Hun tog op til sønnen i Valby:

“Du kan jo ringe, hvis du igen bliver gode venner med børnene”, sagde hun.

Og nu sad han så her under sit skrivebord tredje aften i træk, mens det haglede mod ruderne. Nu blev der også smidt med andet end småsten. Det næsten gungrede mod ruden. Han blev bange. Ovre i en have i Lundbyesgade vidste han, at der lå en bunke brosten. Tænk, hvis de har fundet dem. Han vovede at kigge frem fra skrivebordet og så nu, at det var snebolde, der blev smidt mod ruderne.

Pyh ha, det lettede. Det må have sneet længe - uden at han havde opdaget det.

Pludselig gjaldede sprukne drengestemmer i gaden – og så holdt skydningen mod ruderne inde.

Han listede sig hen til vinduet og kiggede ud.

Der var helt hvidt derude. Og tyst.

En af de store gik sammen med to af de små ind i haven. Prokuristen trak sig skræmt tilbage.

Så ringede de på døren vedholdende og længe – meget længere end når de små ringede på for at drille. Prokuristen tog en dyb indånding og gik ud og lukkede op. “De her to små skiderikker vil gerne sige undskyld”, sagde den store dreng. Det var tydeligt, at det var et svært ord at sige for de små, men de fik det sagt, så det ikke var til at misforstå. Den store dreng spurgte så prokuristen, om han stadig havde sit julemandskostume og bad ham om at tage det på. Prokuristen vidste godt, hvor han havde det kostume. Og var klædt på i en fart med skæg, briller og det hele.

Alle børnene jublede, da han kom ud. Hvor luften dog smagte ham herligt. Sneen lå tykt overalt. “Nu skal vi ned i Beboerhuset til juletræsfest for alle”, sagde den store dreng.

“Må jeg godt lige ringe til en først?”, spurgte prokuristen.

Det fik han lov til. Han skyndte sig ind og ringede til sønnen i Valby og fik fat i sin kone.

“Børnene har inviteret os til fest i Beboerhuset”, sagde han. Han fik ikke tid til at finde ud af, om hun troede på ham., for to små drenge stod og hev ham i ærmerne. De gik i samlet flok ned til Beboerhuset.

Huset var ikke til at kende igen. Alt det sorte var igen blevet hvidt. Kvarterets store børn havde haft travlt med pensler og maling. Der var pyntet op til jul, og på juletræet hang kræmmerhuse og hjerter fyldt med julegodter.

Ho, ho, ho sagde prokuristen og tog dansetrin rundt om det roterende plasticjuletræ. Og så stemte alle ungerne i med “Glade jul”.

Højt i sin hundehimmel bjæffede den obligatoriske hund begejstret, og det blev hørt af dem, der kendte den dengang den levede og boede i Lundbyesgade nr. 8.